

Wees geen meeloper

De geschiedenis van Abraham en Lot

door: P.M. Cuijpers

Genesis 12 en 13

Ga uit uw land

Genesis 12 vermeldt de roeping van Abraham: *‘De Here nu zeide tot Abram: Ga uit uw land en uit uw maagdschap en uit uws vaders huis naar het land dat Ik u wijzen zal’* (Gen.12:1). De Here had grote plannen met Abraham: Hij zou hem tot een groot volk maken, en hem zegenen, en zijn naam groot maken, en hij zou tot een zegen zijn. De Here zou zegenen wie hem zegende, en wie hem vervloekte zou Hij vervloeken, en met hem zouden alle geslachten van de aardbodem gezegend worden (Gen. 12:2,3). Toen ging Abram, zoals de Here tot hem gesproken had (Gen 12:4). Door het geloof gehoorzaamde Abraham, om uit te gaan naar de plaats die hij als erfdeel zou ontvangen; en hij ging uit zonder te weten waar hij zou komen (Hebr. 11:8).

Als God ons roept, doet Hij dat omdat Hij een plan heeft met ons leven. Hij heeft ons niet uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht geroepen om nu maar achterover te gaan leunen. Nee, Hij heeft ons met een doel geroepen. Onze roeping bestaat uit een ‘tot’ en een ‘opdat’. We zijn geroepen tot zijn wonderbaar licht, opdat we de deugden verkondigen van Hem die ons uit de duisternis heeft geroepen (1 Petr. 2:9). God is getrouw, door Wie u geroepen bent tot de gemeenschap van zijn Zoon Jezus Christus onze Heer (1 Kor. 1:9). Zo zijn er nog meer Schriftplaatsen op te noemen die duidelijk maken dat aan onze roeping een kaartje hangt waarop vermeld staat waarom en/of waartoe we geroepen zijn.

Abrahams roeping was heel persoonlijk, zoals elke roeping persoonlijk is. Paulus maakt dit in 1 Korinthe 7 nog eens duidelijk als hij zegt: *‘Zoals God ieder geroepen heeft, zo moet hij wandelen’* (vs. 17b). Net als Abraham hoort iemand op een gegeven moment de roepstem van God. Dit is voor ieder heel persoonlijk, en het kan voor ieder ook heel verschillend zijn. Ben je als Jood besneden, laat je besnijdenis dan niet (operatief) ongedaan maken. Voor God is het besneden of onbesneden zijn niet doorslaggevend. Wat God belangrijk vindt, is dat je gehoorzaam bent aan Zijn Woord (1 Kor. 7:18-20). Besneden, onbesneden, slaaf, vrije, man, vrouw etc. Je oorsprong of situatie maakt voor God niets uit. Iedere ware gelovige is persoonlijk voor een prijs gekocht en behoort Christus toe. Laat

ieder bij God blijven in de [staat] waarin hij geroepen is (1 Kor. 7:21-24).

De staat waarin we geroepen zijn is dus niet bepalend. Wat wél belangrijk is dat we gehoorzaam zijn aan de stem die ons roept. Abraham ging toen de Here hem riep. Toen de engel van [de] Heer Filippus riep, stond hij op en ging (Hand. 8:26,27). Toen Ananias door de Heer geroepen werd om naar Saulus te gaan, ging hij (Hand. 9:10-17). Allemaal voorbeelden van gelovigen die gehoorzaam waren aan de roepstem die tot hen kwam. De een wordt als een Abraham geroepen om huis en haard te verlaten en naar een ander land te emigreren. De ander kan als een Filippus dichter bij huis blijven, maar moet soms afdalen naar een woeste plaats om aan een zoekende ziel Jezus te verkondigen: de Goede Herder die als een lam naar de slachting werd geleid om voor onze zonden te sterven. Een ander kan als Ananias nog dichter bij huis blijven; hij kan een blokje om worden gestuurd om iemand de ogen te openen. Hoe staat het met jou, heb jij de stem van de Heer al gehoord?

Misschien ben je nog jong in het geloof en herken je de stem van de Heer niet direct. Dit was ook het geval bij de roeping van Samuël (1 Sam. 3). Toen de Here Samuël riep, reageerde deze onmiddellijk met de woorden: *‘Hier ben ik’* (1 Sam. 3:4). Hij was de stem die hij hoorde niet ongehoorzaam. Hij meende dat Eli, de hogepriester, hem geroepen had. Hij ging dus snel naar Eli en zei: Hier ben ik, u hebt mij immers geroepen (vs. 5). Maar deze zei: Ik heb niet geroepen, leg je weer neer. Zo gezegd, zo gedaan. Samuel ging weer liggen, maar de Here riep Samuël opnieuw. Toen stond Samuël op, ging naar Eli, maar die zei: Ik heb je niet geroepen; leg je weer neer. Hetzelfde liedje! En de Here riep Samuël nog eens, voor de derde maal. Toen stond hij op, ging naar Eli en zei: Hier ben ik, u hebt mij immers geroepen. Toen begreep Eli, dat de Here de jongen riep (vs. 8).

Pas na drie keer ging er bij Eli een lichtje branden! Het was Samuël niet kwalijk te nemen dat hij de stem van de Here (nog) niet herkende. Eli, een ervaren priester, had echter beter moeten weten. Slaap maar verder, Eli! Eli had voor de Here in feite afgedaan, voortaan richtte de Here zich tot Samuël. Hij was door de Here als profeet, richter en priester geroepen (1 Sam. 3:20; 7:6,9,15).

Misschien is voor jou nog niet meteen duidelijk waartoe de Heer jou roept. Als je meent de stem van de Heer te horen en je twijfelt, schroom dan niet om een oude(re) broeder of zuster aan te klampen. Jozua was in de leerschool van Mozes, Samuël was in de leerschool van Eli, Elisa was in de leerschool van Elia, Timotheüs en Titus waren in de leerschool van Paulus! Oude(re) en ervaren broeders of zusters kunnen je leren hoe je de stem van de Heer kunt verstaan. Het zou fijn zijn als in één keer duidelijk wordt dat het de Heer is die jou roept voor een bepaalde taak. Als de tijd er rijp voor is en Hij merkt dat je gehoorzaam en bereidwillig bent, zal Hij blijven roepen. Daarom, als eenmaal duidelijk is dat het de stem van de Heer is, zeg dan: Spreek, want Uw knecht hoort (1 Sam. 3:10). Of zoals Paulus: Wat moet ik doen, Heer? (Hand. 22:10). Dan zal de Heer je wel duidelijk maken welke richting Hij met je op wil (Hand. 22:10-16).

En Lot ging met hem

We hebben stil gestaan bij de roeping van Abraham. Toen Abraham, na een tussenstop, uit Haran vertrok, ging hij niet alleen: 'Lot ging met hem' (Gen. 12:4). Lot was de zoon van Haran, de broer van Abraham. In de plaats die naar Haran genoemd was, woonde Abraham totdat zijn vader Terach gestorven was. Abraham was door de Here als 'eenling' geroepen (Jes. 51:2). Het was nooit de bedoeling van de Here geweest dat Terach en Lot met Abraham zouden meetrokken. Abraham moest uit zijns vaders huis gaan, en niet zijns vaders huis meenemen! Durfde Abraham deze grote stap in het geloof niet alleen te maken? Had zijn vader op hem ingesproken, toen hij alleen wilde vertrekken? Hoe het ook zij, doordat Abraham niet volledig gehoorzaam was aan zijn roeping, verspilde hij kostbare jaren in Haran. En dat niet alleen: Lot zat als een blok aan zijn been! Dit alles doordat hij zijn vader Terach de touwtjes in handen had gegeven (Gen. 11:31).

Wat kunnen we hieruit leren? Gedeeltelijke gehoorzaamheid aan Gods Woord staat onze roeping of geestelijke vooruitgang in de weg. Abraham vertrok wel uit Ur, maar strandde halverwege in Haran. Als hij had gedaan wat de Here hem had opgedragen, zou hij vele jaren eerder in Kanaän zijn aangekomen; dáár waar de Here hem wilde hebben. Familie kan dus een verandering zijn om volledig aan onze roeping te voldoen (zie Matth. 8:21,22; 10:37). Vader Terach wilde wel een stuk met Abraham mee, maar niet verder dan Haran. Daar strandde het schip! En toen Abraham na vele verloren jaren verder trok, zat hij met Lot in hetzelfde schuitje. Tot driemaal toe lezen we dat Lot met Abraham meeging (Gen. 12:4; 13:1,15). Lot was een meeloper!

We kunnen ons door medegelovigen lange tijd op sleeptouw laten nemen, maar vroeg of laat komt het moment dat we losgemaakt worden; dat we op eigen

benen moeten staan. Dat moment was voor Lot aangebroken bij Bethel ('huis van God'), bij de plaats van het altaar dat Abraham vroeger gemaakt had (Gen. 13:3,4). Het altaar spreekt van het kruis waar de Heer Jezus voor ons is gestorven. Het kan zijn dat we jaren met onze ouders meegaan naar de samenkomsten, maar er komt een moment in ons leven dat we zélf een keuze moeten maken voor de Heer Jezus. Bij het kruis moeten keuzes gemaakt worden. De een kiest voor de Heer, en de ander wijst hem af (vgl. Luk. 23:39-43). Heb jij al een keuze voor Hem gemaakt?

In Lukas 14:25vv. zien we hoe vele menigten met de Heer Jezus meegingen. Net als Lot waren het meelopers. Op een gegeven moment keerde de Heer Jezus zich om en zei tot hen: 'Als iemand tot Mij komt en niet haat zijn vader en zijn moeder, zijn vrouw, zijn kinderen, zijn broers en zijn zusters, ja, zelfs ook zijn eigen leven, kan hij mijn discipel niet zijn. Wie zijn kruis niet draagt en achter Mij komt, kan mijn discipel niet zijn. Zo kan dan ieder van u, die niet afscheid neemt van al zijn bezittingen, mijn discipel niet zijn'. De Heer Jezus wil geen meelopers in zijn gevolg, maar discipelen; mensen die er alles voor over hebben om Hem te volgen. Mensen die niet terugschrikken voor het kruis, dat spreekt van verwerping en lijden. Zullen we ook niet vergeten te bidden voor onze vervolgte broeders en zusters, voor wie dit allemaal heel dichtbij komt?

Bij het altaar bij Bethel vond een scheiding der geesten plaats. Het land liet niet toe, dat zij tezamen bleven wonen, want hun have was talrijk, zodat zij niet tezamen konden wonen (Gen 13:6). Hier staat dat 'het land' niet toeliet dat zij tezamen bleven wonen. We kunnen rustig zeggen dat de Here het niet toeliet dat zij tezamen bleven wonen. God had een plan met Abraham, en in dit plan was geen rol weggelegd voor Lot. We hebben er al aan gedacht dat de Here Abraham als eenling had geroepen (Jes. 51:2). Het was nooit de bedoeling van de Here geweest dat Lot met Abraham zou meetrokken.

De Heer Jezus roept ons heel persoonlijk op om Hem te volgen: 'Volg jij Mij' (Joh. 21:23). De Heer ging met Petrus een andere weg dan met Johannes. Dat neemt niet weg dat zij beiden voor een tijd gezamenlijk optrokken (vgl. Hand. 3:1vv; 4:1vv). Later scheidden zich hun wegen, en ging ieder zijn weg met de Heer. Zo liet de Here ook toe dat Lot een tijd lang met Abraham meetrok, maar Hij gebruikte de have (het vee) en het land om een scheiding tussen deze twee te bewerkstelligen.

De beproefde(n)

In Genesis 13 was voor Lot en Abraham het moment van beproeving aangebroken. De Here zou de 'beproofde' openbaar maken. Nu zou blijken wat er in het hart van Abraham en Lot leefde. Wie zou in deze conflictsituatie geestelijk reageren en wie niet? In

conflictsituaties wordt duidelijk hoe onze gezindheid is. In Genesis 13 ontstond er twist tussen Abraham en Lot, tussen de herders van Abrahams vee en de herders van Lots vee.

In de gemeente te Korinthe twistte men over van alles en nog wat. Waarom is niet altijd alles pais en vree onder gelovigen? Waarom altijd dat getwist en geruzie onder elkaar? Waarom moeten er sekten onder ons zijn? Opdat de beproefden onder ons openbaar worden (1 Kor. 11:19)! De Korinthiërs waren zo vleselijk dat sekten onder hen niet konden uitblijven. In de voetnoot van de Telosvertaling staat dat de grondbetekenis van het woord sekte 'keuze' is, in de zin van een gekozen favoriete (meest eigenwillige) mening (vgl. Gal.

5:20 en 2 Petr. 2:1). Er zijn in de brieven aan de Korinthiërs veel voorbeelden op te sommen van eigenwillige meningen, die de Korinthiërs erop nahielden. Eén voorbeeld: In de gemeente te Korinthe had men een meningsverschil over de hoofdbedekking van de vrouw. Behoorde de vrouw zich nu wel of niet het hoofd te bedekken als ze bad of profeteerde? Er waren er die zeiden: 'Ja, dat behoort', en er waren er die zeiden: 'Nee, dat is helemaal niet nodig'. Wie had er nu gelijk? Zeg jij het maar, Paulus! In 1 Korinthiërs 11:2-16 doorbreekt Paulus de patstelling. Hij doet dit op een dusdanige wijze, dat voor iedereen duidelijk moet zijn dat een biddende of profeterende vrouw zich het hoofd behoort te dekken. Met gezag had de apostel gesproken. Duidelijk toch? Nee, schijnbaar niet! Er waren er die het met het betoog van Paulus helemaal niet eens waren: Daar heb je weer zo'n brief van Paulus; dat klinkt allemaal gewichtig en krachtig, maar zijn persoonlijk optreden is zwak en zijn spreken verachtelijk! (vgl. 2 Kor. 10:10). Paulus kende zijn pappenheimers; hij wist dat hij op tegenstand zou stuiten. Hij sloot deze kwestie dan ook af met de woorden: 'Maar als iemand (hierover) meent te moeten twisten, wij hebben zo'n gewoonte niet, en evenmin de gemeenten van God' (1 Kor. 11:16). Paulus zette er een punt achter. Einde discussie!

Velen echter zien de punt die Paulus erachter heeft gezet voor een komma aan. Het gevolg: de discussie en het getwist is weer in alle hevigheid opgelaaid. Dit is maar één voorbeeld dat voor sektetvorming zorgde in de gemeente te Korinthe, en helaas ook in veel gemeenten vandaag de dag. Wie waren volgens jou de beproefden in deze kwestie? Als je het weet mag je het zeggen!

Een schouwspel

Er kunnen dus vele redenen zijn waarom broeders met elkaar gaan twisten. In Genesis 13 ging het om het land. In Genesis 13:7 staat iets opmerkelijks: 'De Kanaänieten nu en de Perizzieten woonden toen in het land'. Als broeders met elkaar twisten zijn er altijd toeschouwers. Paulus zegt: 'Want wij zijn een schouwspel geworden voor de wereld en voor engelen

en voor mensen' (1 Kor. 4:9). Waarom behoort een vrouw een macht op haar hoofd te hebben? Ter wille van de engelen. Zij zijn toeschouwers van de veelvoudige wijsheid van God, die door de gemeente bekendgemaakt wordt (zie 1 Kor. 11:10; Ef. 3:10).

De Heer Jezus heeft een nieuw gebod ingesteld: dat we elkaar liefhebben zoals Hij ons heeft liefgehad (Joh. 13:34). In vers 35 zegt Hij vervolgens: 'Hieraan zullen allen weten dat u Mijn discipelen bent, als u liefde onder elkaar hebt'. Zijn deze woorden goed tot ons doorgedrongen? Zijn we ons ervan bewust dat we een schouwspel zijn; dat allen naar ons kijken? Abraham was zich er goed van bewust dat er toeschouwers waren. Dus zei hij tot Lot: 'Laat er toch geen twist zijn tussen mij en u, en tussen mijn herders en uw herders, want wij zijn mannen broeders'. Het woordje 'dus' waar vers 8 mee begint is veelzeggend. Het slaat terug op het laatste gedeelte van vers 7. Abraham zei: Wat moeten deze Kanaänieten en Perizzieten wel van ons denken als ze zien dat wij, mannen broeders, twisten. Wat een getuigenis! Dus laat er geen twist zijn tussen mij en u.

Geestelijk

Deze woorden laten zien dat Abraham degene was die geestelijk was in dit conflict. Het was Abraham die voorstelde het conflict te beëindigen. Het initiatief om naar een vreedzame oplossing te zoeken ging ook van hem uit, en niet van Lot. 'Ligt het gehele land niet voor u open? Scheid u toch van mij af; hetzij naar links, dan ga ik rechts, hetzij naar rechts, dan ga ik links' (vs. 9). Bij dit voorstel komt duidelijk tot uitdrukking dat Abraham geestelijk gezind was. Abraham gaf Lot de eerste keuze. Hij mocht het zeggen.

Abraham had het volledige recht om als eerste te kiezen. Hij was de oudste van de twee. Hij was door de Here geroepen naar Kanaän te gaan. De Here was aan hém verschenen, en niet aan Lot. Lot was slechts een meeloper. Als het op kiezen aankwam, kon Abraham alle rechten laten gelden. Abraham deed echter wat de vleselijke Korinthiërs niet konden: hij leed liever onrecht. Hij liet zich liever te kort doen (zie 1 Kor. 6:1-9). Hoe staat het met jou? Ben jij iemand die op zijn rechten staat, of lijdt je liever onrecht? Als je afziet van je rechten en je er voor kiest om je liever te kort te laten doen, brengt dat een stukje lijden met zich mee. Als je gelijk hebt, en je het recht aan je zijde hebt, doet het pijn als de ander met jouw rechten aan de haal gaat. Onze (oude) natuur verzet zich daartegen. Als we ergens niet tegen kunnen, is het onrecht. Vooral als het onszelf treft! Wat zou er echter van ons terecht zijn gekomen als de Heer Jezus op Zijn rechten was gaan staan!?

Vleselijk

Abraham had de proef glansrijk doorstaan, nu was Lot aan de beurt: 'Toen sloeg Lot zijn ogen op en zag, dat de gehele streek van de Jordaan rijk aan water was'. 'Dus koos Lot voor zich de gehele streek van de Jordaan, en Lot brak op naar het oosten; en zij scheidden van elkander' (vs. 10a,11).

Als Lot een béétje respect had gehad voor zijn oude(re) oom, had hij gezegd: Nee, de keuze is aan u. Kiest u eerst maar; hetzij naar links, dan ga ik rechts, of omgekeerd! Dat zou geestelijk zijn geweest. Maar Lot was niet geestelijk gezind. Hij liet zich door zijn vlees leiden. Hij was vleselijk en wereldsgezind. Later zou blijken hoe lief Lot de wereld had. Sodom werkte als een magneet op hem. Hier in Genesis 13:12 sloeg Lot zijn tenten op tot bij Sodom. In Genesis 14:12 woonde hij in Sodom en zijn tent had hij verruild voor een huis. Dat wil zeggen dat hij zijn vreemdeling- en bijwonerschap had opgegeven. In Genesis 19:1 zien we Lot zitten in de poort van Sodom. Hij had zich een plaats verworven in het stadsbestuur van Sodom. De keuze(s) die Lot maakte, openbaarde wat er in zijn hart leefde: liefde voor de wereld.

'Want al wat in de wereld is: de begeerte van het vlees, de begeerte van de ogen en de hoogmoed van het leven, is niet uit de Vader, maar is uit de wereld' (1 Joh. 2:16).

Het was de hoogmoed van het leven dat hij als eerste koos en de keuze niet aan zijn oom Abraham overliet. Toen Lot zijn ogen opsloeg, zag hij een zeer vruchtbare en begeerlijke streek. Zijn ogen en zijn vlees konden zich geen betere plaats wensen. Dus koos Lot voor zich de gehele streek van de Jordaan (vs. 11a). Ook hier weer dat woordje 'dus'. Alsof het de normaalste zaak van de wereld was. En zo was het ook in de ogen van Lot. De keuze die Lot moest maken was niet zo moeilijk, hij zou wel niet goed bij zijn hoofd zijn geweest als hij deze keuze niet had gemaakt. Ja, zó kijkt de wereld tegen deze keuze aan (en Lot was wereldsgezind).

Mozes koos op een gegeven moment voor het volk van God. Hij gaf er de voorkeur aan met het volk van God slecht behandeld te worden, boven een tijdelijke genieting van de zonde; en de smaad van Christus achtte hij groter rijkdom dan de schatten van Egypte (Hebr. 11:25,26). Elke willekeurige Egyptenaar zou Mozes voor gek hebben verklaard. Ja, voor de wereld was hij een dwaas, maar voor God een geloofsheld. Want het was het geloof (het vertrouwen op God) dat zijn keuze bepaalde. Hij zag op de beloning die God voor hem had weggelegd. Door het geloof verliet Mozes het land Egypte. Egypte is een beeld van de wereld. De wereld met al zijn schatten, rijkdommen, wijsheden en zonden. Het kon hem allemaal gestolen worden. Mozes zag op de beloning.

Zo was het ook met Abraham. Lot had zijn oog laten vallen op de stad Sodom, hoewel de mannen van Sodom zeer slecht en zondig waren tegenover de Here.

Abraham had zijn oog gericht op de stad die de fundamenteën heeft, waarvan God Ontwerper en Bouwmeester is (Hebr. 11:10). Het hart van Lot lag in Sodom, het hart van Abraham in de hemel (vgl. Matth. 6:19-21). Waar heb jij je oog op laten vallen? Waar ligt jouw hart?

Obstakels

De Here had na Sichem (Gen. 12:7) niet meer tot Abraham gesproken. Nu Lot van het toneel was verdwenen, kon God de draad met Abraham weer oppakken. God ging met Abraham verder waar Hij begonnen was: 'Het gehele land, dat gij ziet, zal Ik u en uw nageslacht geven. En Ik zal uw nageslacht maken als het stof der aarde' (Gen. 13:14-17).

Zoals reeds opgemerkt: God heeft een plan met ons leven. Hij heeft ons met een doel geroepen. Hij wil niet dat we doelloos door het leven gaan. In het leven van Abraham zien we hoe de Here met hem tot Zijn doel komt. Er moeten echter vaak obstakels worden verwijderd die dit doel in de weg staan. Hier hebben we twee obstakels gezien: Terach, Abrahams vader, en Lot, Abrahams neef. De een moest sterven, de ander moest van Abraham worden gescheiden.

Later zien we nog meer van die obstakels: Hagar en Ismaël, zij liepen God voor de voeten en moesten uiteindelijk verdreven worden (Gen. 21:8-21). Het kan zijn dat er mensen in onze omgeving zijn, die het doel dat God met ons leven heeft in de weg staan. Familie, vrienden, broeders of zusters, etc. In het leven van Abraham kunnen we precies nagaan welke personen het doel van God met Abraham in de weg stonden. In ons eigen leven is dat vaak een stuk moeilijker. Achteraf (na jaren) zien we dat bepaalde gebeurtenissen in ons leven moesten plaatsvinden. Misschien dat we het overlijden van onze vader of moeder dan beter kunnen plaatsen. Of een vriendschap waarvan je dacht dat er nooit een einde aan zou komen. Broeders en zusters die zich van je hebben gescheiden. Soms laat de Heer ons in dit leven al zien waarom bepaalde zaken moesten gebeuren, maar vaak blijven we met vraagtekens achter. Een ding is zeker: God gaat met ieder van ons een weg. De vraagtekens die we hebben, zullen straks als we bij de Heer zijn worden weggenomen. Dan zullen de waarom's beantwoord worden met de daarom's! 'Hij die een goed werk in u begonnen is, zal het ook voltooien tot op de dag van Christus Jezus' (Fil. 1:6).

Vreemdelingen en bijwoners

'Daarna sloeg Abram zijn tenten op en ging wonen bij de terebinten van Mamre, bij Hebron, en hij bouwde daar een altaar voor de Here' (Gen. 13:18).

Abraham vertrok van Bethel, de plaats waar zijn tent het eerst gestaan had, naar de terebinten van Mamre bij Hebron. Bethel betekent 'huis van God'. Als broeders met elkaar twisten, is het afgelopen met het getuigenis. Twist veroorzaakt scheiding onder broeders. Daar waar sprake is van twist en scheiding onder broeders, verliest het huis van God haar karakter. De Heer neemt daar de kandelaar van zijn plaats weg (vgl. Openb. 2:5). Hoe kostbaar zo'n plaats voor ons mag zijn, en hoeveel goede herinneringen we ook mogen hebben aan Bethel, deze plaats had als getuigenis afgedaan! Abraham vertrok naar een andere plaats. Hij sloeg zijn tenten op en ging wonen bij de terebinten van Mamre, bij Hebron. Abraham verbleef als vreemdeling in het land van de belofte als in een vreemd land en woonde in tenten (Hebr. 11:9). Hij was een vreemdeling en bijwoner en werd gekenmerkt door de 'tent' en het 'altaar'. De tent, een tijdelijk onderkomen, spreekt van zijn vreemdeling- en bijwonerschap. Abraham leefde in tenten, want hij verwachtte de stad die de fundamenten heeft, waarvan God Ontwerper en Bouwmeester is (Hebr. 11:10). En Abraham had een altaar. Het altaar spreekt van aanbidding en gemeenschap met God. Meer had Abraham niet nodig!

Als we vers 18 samenvatten, kunnen we zeggen: Losgemaakt van de vleselijke en wereldsgezinde Lot, verbleef Abraham als vreemdeling in het land van de belofte. Hij woonde in tenten, want hij verwachtte de stad die de fundamenten heeft, waarvan God

Ontwerper en Bouwmeester is. Hij woonde bij de terebinten van Mamre (d.i. 'kracht'). Zijn kracht lag in de afzondering van de wereld en in de gemeenschap met de Here (Hebron betekent 'gemeenschap'). Een gemeenschap die gegrond was op het (brand)offer van Christus (het altaar), en verwezenlijkt door het geloof (Hebr. 11).

We hebben nagedacht over een episode uit het leven van Abraham en Lot. De geschiedenis gaat echter verder. Met pieken en dalen is het met Abraham bergopwaarts gegaan. Het hoogtepunt vinden we boven op de berg Moria (Gen. 22). Met Lot is het alleen maar bergafwaarts gegaan. Het dieptepunt van zijn leven vinden we in Genesis 19: in dronken toestand pleegde hij incest met zijn dochters. Als we het einde (de afloop) van hun wandel beschouwen (Hebr. 13:7), mogen we het geloof van Abraham navolgen. Lot was weliswaar een gelovige, een rechtvaardige (2 Petr. 2:7,8), maar van geloof in de zin van geloofsvertrouwen of geloofsgehoorzaamheid is in zijn leven weinig te bespeuren. Laten we ons dan ook maar aan Abraham, de vriend van God, spiegelen en uitkijken dat we niet als Lot in Sodom (de wereld) terechtkomen. Als men eenmaal in Sodom zit, komt men er heel moeilijk uit. Dan is er bovennatuurlijke kracht voor nodig om ons er weer uit te trekken (Gen. 19:16). Maar zover willen we het toch niet laten komen!?

Oorsprong: [PC 30-11-2005](#)